

Arrest

nr. 149 063 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 29 juli 2014 een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 december 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in punt 1.1

vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op 29 december 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), N.(...), geboren te (...) op (...)

A.(...), M.(...), geboren te (...) op (...) + kinderen:

A.(...), R.(...), geboren te (...) op (...)

A.(...), Si.(...), °(...)

A.(...), Sa.(...), °(...)

A.(...), F.(...), °(...)

Nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag dd. 21.02.2014 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids-, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens voeren verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“1. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu stelt verwerende partij dat het verzoek tot verblijfmachtiging op grond van medische redenen onontvankelijk zou zijn, aangezien verzoekers in gebreke zouden blijven hun identiteit/nationaliteit aan te tonen.

Verzoekers hebben nochtans aangaande het aantonen van hun identiteit, conform artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet louter volgende verplichting:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

In casu kan niet worden betwist dat verzoekers alle voorwaarden van de wet hebben nagekomen. Verwerende partij kan bij de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag de identiteit (en nationaliteit) dan ook slechts in vraag kan stellen wanneer het identiteitsdocument niet aan de vier voorwaarden van § 2 zou voldoen.

Zulks is evenwel in casu niet het geval!

Verzoekster heeft immers een geldig paspoort voorgelegd waaruit de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van verzoekster blijkt.

Het laat bovendien toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en betrokkene en bovendien blijkt uit het paspoort dat het nog geldig is tot 2016.

Er is dan ook geen reden om dit paspoort zonder enige argumentatie ten gronde niet in aanmerking te nemen en louter te stellen dat verzoekster haar identiteit niet zou aantonen.

Verzoekster betwist overigens niet dat de waarde van elk voorgelegd documenten door de gemachtigde van de staatssecretaris beoordeeld moet worden binnen zijn appreciatiebevoegdheid, doch in casu moet worden vastgesteld dat verwerende partij op geen enkele wijze het neergelegde document op zich heeft gewaardeerd en inhoudelijk betwist.

Uiteraard kon verwerende partij dit document in casu niet betwisten, aangezien verzoekster een wetsconform document heeft afgeleverd op grond waarvan haar identiteit kan worden afgeleid.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet op grond waarvan aan de hand van het voorgelegd paspoort, niet zou kunnen worden afgeleid welke nationaliteit verzoekster heeft. Verwerende partij stelt daaromtrent niks in de bestreden beslissing.

Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft miskend door niet te argumenten waarom aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart de nationaliteit niet zou kunnen worden afgeleid.

Een geldig uitgereikt paspoort vormt hoe dan ook het bewijs van identiteit en van nationaliteit.

Bovendien hebben verzoekers in hun verzoekschrift aangetoond dat zij geen andere documenten aangaande hun identiteit konden voorleggen. In de bestreden beslissing werd niks gesteld aangaande de door verzoekers overgemaakte bewijsstukken dienaangaande.

Het getuigt dan ook van een kennelijke onredelijkheid, minstens vormt het een manifeste beoordelingsfout dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster in gebreke zou blijven dat zij haar identiteit zou aantonen. Uiteraard dient verwerende partij met de nodige redelijkheid de beoordeling van dit document te benaderen.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen en het middel dan ook ernstig is. 2. Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat uit de beslissing zou blijken dat verwerende partij de kopie van het paspoort van de Socialistische Republiek Joegoslavië niet als identiteitsdocument wil aanvaarden (quod non), dan nog moet worden opgemerkt dat verzoekers deze paspoorten reeds hebben voorgelegd tijdens hun asielaanvraag, alsook bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 26.07.2012 en zij steeds verklaarden de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, hetgeen niet werd betwist. De vraag die zich dan stelt is of een paspoort van een niet langer bestaande staat, namelijk de Republiek Joegoslavië, een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat blijft uiteraard in principe het bewijs van identiteit vormen. Het is niet omdat een staat ophoudt te bestaan dat een ex-onderdaan daarvan hierdoor zijn identiteit verliest.(zie arrest RvV nr. 125 581 van 13 juni 2014). Alleszins blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekers identiteit initieel in vraag werd gesteld.

3. Een paspoort van een niet meer bestaande staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkwijze niet meer volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het gegeven dat een paspoort van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt houdt dus niet ipso facto in dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De vraag of een vervallen paspoort al dan niet volstaat ten bewijze van de nationaliteit behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, en, bij het jurisdictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Gelet op het feit dat verzoekers in een eerdere regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hetzelfde vervallen paspoort had voorgelegd waarbij de dienst vreemdelingenzaken dit document wel aanvaardde als bewijs van identiteit/nationaliteit en hun nationaliteit voordien steeds als Kosovaar werd aanvaard, moet worden aangenomen dat de verwerende partij sowieso op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat zijn aanvraag 9ter onontvankelijk is wanneer hij niet zou hebben aangetoond wat zijn actuele nationaliteit is. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Een motivering van een beslissing die geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat verweerder dit document wel al aanvaard heeft inzake een medische regularisatieaanvraag, is onzorgvuldig. Derhalve wordt ook de materiële motiveringsplicht geschonden.

Een beslissing die er toe strekt een stuk niet te weerhouden als bewijs van nationaliteit waarbij de twijfels aangaande de voorgehouden nationaliteit geen steun vinden in het administratief dossier, schendt artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd.”

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantoonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het Wet van 15/12/1980 toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

2.6. Blijkens het administratief dossier voegden verzoekers, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, aan hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 juli 2014 bij wege van bewijs van hun

identiteit enkel een vervallen Italiaans document (carta d'identita) van eerste verzoeker toe, uitgereikt op 19 februari 2008 te Brescia, en een onleesbaar Italiaans stuk betreffende medische zorgverzekering. In hun aanvraag maken verzoekers weliswaar melding van een aantal andere elementen met betrekking tot hun identiteit, maar die worden niet gestaafd.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun middel enerzijds beweren dat de aanvraag vergezeld ging van een paspoort dat geldig zou zijn tot 2016 en anderzijds van een vervallen paspoort van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië en dat deze documenten wel degelijk voldoen aan de voorwaarden uit artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. De beweringen van verzoekers vinden echter geen steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat enkel de in punt 2.6 beschreven documenten werden toegevoegd. Verzoekers kunnen dan ook onmogelijk worden bijgetreden waar zij de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek verwijten door naar stukken te verwijzen die niet werden voorgelegd.

2.8. De ratio van de vereiste van het bewijs van de identiteit uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ligt in het feit dat het latere onderzoek in de gegrondheidsfase slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld (RvS 21 december 2010, nr. 209 878). Verzoekers tonen niet aan dat voormelde vaststelling mogelijk is op basis van het stuk dat aan de aanvraag werd toegevoegd en maken evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door in de beslissing te stellen dat *“betrokkene (...) in de aanvraag zijn identiteit niet aan(toont) op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. De aanvraag dd. 21.02.2014 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid).”*

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens over het hoofd zou hebben gezien of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN